

Com s'ha devaluat la catalanitat (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 23 d'octubre de 2024

Ara que la Generalitat valenciana regalarà els carnets de coneixement de català només per ser ciutadans de València, hi ha editorialistes des de la premsa processista principatina que s'escandalitzen, amb raó, d'aquesta mesura que treu valor a la llengua catalana. Per a aquests depredadors catalanòfobs del PP, el valencià, el català, no val res i el certificat del seu saber és de franc.

Està clar que regalar títols sense el coneixement corresponent és un engany com ho és regalar diners per sistema amb finalitats propagandístiques o per captar clients/electors. Els títols acadèmics, com els diners, tenen sentit si representen coneixement o riquesa, és a dir, si al darrere hi ha esforç i treball. Sempre han estat una acreditació de la feina feta i per aquest motiu tenen valor amb totes les irregularitats que puguin existir en aquest sistema en el qual es mou el nostre món i tota mena de mercats.

És molt probable que una mesura tan malèvola com la popular (PP) tindria una interpretació diferent si s'hagués produït des del Principat amb el vistiplau del conglomerat central autonomista. Quan Junts i ER van ser pragmàtics i van donar cobertura legal al 25% de castellà a les escoles, per llei, les reaccions van ser, com sempre, molt comprensives des dels budells del règim. Sí, ves, no podien fer altra cosa. La justícia els hi va obligar...

Si ara regalessin títols de català només arribar a l'aeroport, estic convençut que els grans ocurrents del país i els blanquejadors dels mitjans subvencionats hi trobarien una sàvia explicació. Com a mínim hi veurien una demostració de la secular bona voluntat dels catalans i un senyal inequívoc

d'inclusió social. D'integració amable. O no ve a ser això també la crida de "papeles para todos" que pregonen des de les esquerres social-comunistes i d'altres grups de la colla del porró?

Mirant-ho bé, aquesta mesura que la Generalitat valenciana vol donar com un fet normal ve a ser un graó més de la doctrina elaborada pels "nostres" els anys seixanta en relació amb la "Catalunya, un sol poble". Ara encara és la doctrina oficial regirada i tergiversada de dalt a baix que es manté com a única perquè és la que ofereix més confort als instal·lats. Ve a ser com la "Unidad de España" a casa nostra. Un sol poble, però tant li fa si és català, castellà o pakistanès. O un sol poble ni que sigui Frankenstein. Quan parlen de poble, ja fa temps que els polítics parlen més aviat de contribuents i no de catalanitat. Parlen de substància econòmica que és el que realment els hi dona forces per continuar.

Totes les ocurrencies que es desprenen d'aquest paradigma de la transició, a la pràctica, anaven destinades a ser tan simpàtics, tan generosos, tan cordials, fins al punt que ser català no tingués cap substància per si mateix i només fos un accident natural, inevitable de moment, que amb el pas del temps ja s'aigualiria. Com si es tractés d'un refredat.

Tot aquest cerimonial de gentilesa, obertura –hem de ser oberts, deien– i comprensió envers la llengua del país veí, el país que no ens deixa ser lliures, només anava en un sentit: els catalans. Heu vist algun moment algun directiu del PSOE i de les Comunes fer alguna referència als seus, fent propaganda encesa del bilingüisme militant? No. Mai en públic i molt menys en actes de partit. Ni ara, ni els anys vuitanta, com a mínim a l'àrea metropolitana.

Com no pot ser d'altra manera, això ha facilitat un estovament mental i emocional dels indígenes que amb la bondat que ens caracteritza ha actuat com una terrorífica gota malaia. Després de tres generacions, ja no se sap ben bé què vol dir

ser català o què és la catalanitat, més enllà d'aquest nou constructe ideològic ambigu que representa el criollisme hispànic on descansa la majoria parlamentària –transversal, això sí– que s'hi troba ben a gust.

El camí fet per la doctrina social cristiana dels seixanta, ara sobretot en mans de les esquerres, té un inici simbòlic amb allò tan celebrat de "Ciutadans de Catalunya" que li van fer dir al senyor Tarradellas des del balcó de la Diputació i arriba fins als nostres dies amb convenciment i determinació. Ara, la catalanitat ja no significa res per aquest grup de depredadors. Recordem la rebuda que l'entranyable president Aragonès va dispensar fa uns quants mesos a la colònia musulmana amb allò de "Sou catalans, un cop trepitgeu Catalunya", o alguna vacil·lada ben similar. Bon xicot i bona companyia la del senyor Aragonès i el seu partit que està a punt d'expandir-se cap a l'infinit en l'univers de la insignificança.

Entre aquestes dues dates de referència presidencial han passat moltes coses que han estat tan protegides com ben encarrilades pels establerts. Les esclertes que ofería aquella doctrina tan espiritual inspirada en el tàndem Abat Escarré i Josep Benet, per fer creure que resolía l'hegemonia dels catalans, va fer figa aviat. La gran idea de Catalunya d'un sol poble i el seu desplegament, finalment, ha tingut un efecte totalment contrari i només ha servit per desconstruir, a poc a poc, el principi de catalanitat més elemental.